

daivathintenyayapramanam.org

അനുബന്ധം 2: പരിച്ഛേദനയും ക്രിസ്ത്യാനിയും

പരിച്ഛേദന: മിക്കവാറും എല്ലാ സഭകളും റദ്ദാക്കിയതായി കരുതുന്ന ഒരു കല്പന

ദൈവത്തിന്റെ എല്ലാ വിശുദ്ധ കല്പനകളിലും, മിക്കവാറും എല്ലാ സഭകളും തെറ്റായി റദ്ദാക്കിയതായി കരുതുന്നത് പരിച്ഛേദന മാത്രമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ ധാരണ അത്ര വ്യാപകമാണ്; മുൻകാല ഉപദേശപരമായ എതിരാളികളായ കത്തോലിക്കാ സഭയും പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് വിഭാഗങ്ങളും (അസംബ്ലീസ് ഓഫ് ഗോഡ്, സെവൻത്-ഡേ അഡ്വെന്റിസ്റ്റുകൾ, ബാപ്തിസ്റ്റുകൾ, പ്രെസ്ബിറ്റീരിയന്മാർ, മെത്തഡിസ്റ്റുകൾ മുതലായവ), അതുപോലെ മോർമോന്മാരും യഹോവയുടെ സാക്ഷികളും പോലുള്ള പലപ്പോഴും മതവിഭാഗങ്ങളായി വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന കൂട്ടങ്ങളും, ഈ കല്പന ക്രൂശിൽ റദ്ദാക്കപ്പെട്ടു എന്ന് ഒരുപോലെ അവകാശപ്പെടുന്നു.

യേശു ഒരിക്കലും ഇത് റദ്ദാക്കിയതായി പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ല

യേശു ഒരിക്കലും അത്തരമൊരു ഉപദേശം പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, യേശുവിന്റെ എല്ലാ അപ്പൊസ്തലന്മാരും ശിഷ്യന്മാരും ഈ കല്പന അനുസരിച്ചിരുന്നുവെന്നും ഉള്ള വസ്തുതകൾ ഉണ്ടായിട്ടും, ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കിടയിൽ ഈ വിശ്വാസം ഇത്ര വ്യാപകമായിരിക്കുന്നതിന് പ്രധാനമായും രണ്ടു കാരണങ്ങളുണ്ട്. ദൈവം തന്നേ നിശ്ചയിച്ച ഈ വ്യവസ്ഥയിൽനിന്ന് വിജാതീയരെ “വിടുവിക്കാൻ” നേതാക്കൾ പലപ്പോഴും ഉപയോഗിക്കുന്ന പൗലൊസും ഈ കല്പന അനുസരിച്ചിരുന്നു.

എന്നിട്ടും, മിശിഹായുടെ വരവോടെ ദൈവത്തിന്റെ ജനമായ യെഹൂദന്മാരോ വിജാതീയരോ ഈ കല്പന അനുസരിക്കുന്നതിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കപ്പെടുമെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രവചനവും പഴയനിയമത്തിലില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, അബ്രാഹാം

മുതൽ, അബ്രാഹാമിന്റെ സന്തതിയായിരുന്നാലും അല്ലെങ്കിലും, രക്ഷിക്കപ്പെടാൻ ദൈവം വേർതിരിച്ച ജനത്തിൽ ഉൾപ്പെടാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഏതു പുരുഷനും പരിച്ഛേദന എല്ലായ്പ്പോഴും ആവശ്യമായിരുന്നു.

നിത്യ ഉടമ്പടിയുടെ അടയാളമായി പരിച്ഛേദന

പരിച്ഛേദന ഏൽക്കാതെ ആരെയും വിശുദ്ധ സമൂഹത്തിന്റെ (മറ്റു ജനതകളിൽനിന്നു വേർതിരിക്കപ്പെട്ട സമൂഹത്തിന്റെ) ഭാഗമായി അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല. ദൈവവും അവന്റെ പ്രത്യേകാവകാശമുള്ള ജനവും തമ്മിലുള്ള ഉടമ്പടിയുടെ ശാരീരിക അടയാളമായിരുന്നു പരിച്ഛേദന.

കൂടാതെ, ഈ ഉടമ്പടി ഒരു പ്രത്യേക കാലത്തേക്കോ അബ്രാഹാമിന്റെ ജൈവസന്തതികൾക്കോ മാത്രമായി പരിമിതപ്പെട്ടിരുന്നില്ല; സമൂഹത്തിലേക്ക് ഔദ്യോഗികമായി ചേർക്കപ്പെടാനും ദൈവമുമ്പാകെ തുല്യരായി കണക്കാക്കപ്പെടാനും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന എല്ലാ വിദേശികളെയും അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. കർത്താവ് വ്യക്തമായി അരുളിച്ചെയ്തു: *“നിന്റെ വീട്ടിൽ ജനിച്ചവർക്കു മാത്രമല്ല, നീ വിലകൊടുത്തു വാങ്ങിയ വിദേശികളായ ദാസന്മാർക്കും ഇതു ബാധകമാണ്. അവർ നിന്റെ വീട്ടിൽ ജനിച്ചവരായാലും നിന്റെ പണംകൊണ്ട് വാങ്ങിയവരായാലും പരിച്ഛേദന ഏൽക്കണം. നിങ്ങളുടെ ജഡത്തിലുള്ള എന്റെ ഉടമ്പടി നിത്യമായ ഉടമ്പടിയായിരിക്കും” (ഉല്പത്തി 17:12-13).*

വിജാതീയരും പരിച്ഛേദനയുടെ ആവശ്യകതയും

കർത്താവിനാൽ വേർതിരിക്കപ്പെട്ട ജനത്തിന്റെ ഭാഗമാകാൻ വിജാതീയർക്ക് ഈ ശാരീരിക അടയാളം യഥാർഥത്തിൽ ആവശ്യമില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, മിശിഹായുടെ വരവിനു മുമ്പ് ദൈവം പരിച്ഛേദന ആവശ്യപ്പെടുകയും അതിനുശേഷം ആവശ്യപ്പെടാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന് ഒരു കാരണവുമില്ലായിരുന്നു.

മാറ്റത്തിന് പ്രവചനപരമായ പിന്തുണയില്ല

ഇത് ശരിയാകണമെങ്കിൽ, പ്രവചനങ്ങളിൽ അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം; മിശിഹായുടെ സ്വർഗാരോഹണത്തിനുശേഷം ഈ മാറ്റം സംഭവിക്കുമെന്ന് യേശു നമ്മെ അറിയിച്ചിരിക്കണം. എന്നാൽ അബ്രാഹാമിന്റെ ജൈവസന്തതികളല്ലാത്തതിനാൽ പരിച്ഛേദന ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഏതെങ്കിലും കല്പനയിൽനിന്ന് വിജാതീയർ ഒഴിവാക്കപ്പെടുമെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്ന, ദൈവത്തിന്റെ

ജനത്തിൽ വിജാതീയരെ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം പഴയനിയമത്തിലില്ല.

ദൈവത്തിന്റെ ഈ കല്പന അനുസരിക്കാതിരിക്കാൻ സാധാരണയായി പറയുന്ന രണ്ടു കാരണങ്ങൾ

ഒന്നാമത്തെ കാരണം: പരിച്ഛേദനയുടെ കല്പന റദ്ദാക്കിയെന്ന് സഭകൾ തെറ്റായി പഠിപ്പിക്കുന്നു

പരിച്ഛേദനയെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവത്തിന്റെ നിയമം റദ്ദാക്കപ്പെട്ടുവെന്ന് സഭകൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒന്നാമത്തെ കാരണം—**അത് ആരാണ് റദ്ദാക്കിയതെന്ന് വ്യക്തമാക്കാതെ**—ഈ കല്പന പാലിക്കുന്നതിലുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. അത് റദ്ദാക്കാനുള്ള ഒരു നിർദ്ദേശവും ദൈവം ഒരിക്കലും നൽകിയിട്ടില്ലെന്ന സത്യം സ്വീകരിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്താൽ അനേകം അംഗങ്ങളെ നഷ്ടപ്പെടുമെന്ന് സഭാനേതാക്കൾ ഭയപ്പെടുന്നു.

പൊതുവായി പറഞ്ഞാൽ, ഈ കല്പന പാലിക്കുന്നത് തീർച്ചയായും അസൗകര്യമുണ്ടാക്കുന്നതാണ്. എല്ലായ്പ്പോഴും അങ്ങനെയായിരുന്നു; ഇപ്പോഴും അങ്ങനെതന്നെ. വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലെ പുരോഗതികൾ ഉണ്ടായിട്ടും, ഈ കല്പന അനുസരിക്കാൻ തീരുമാനിക്കുന്ന ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി വിദഗ്ധനെ കണ്ടെത്തുകയും, സ്വന്തം പണം ചെലവഴിക്കുകയും (മിക്ക ആരോഗ്യ ഇൻഷുറൻസ് പദ്ധതികളും ഇതിന്റെ ചെലവ് വഹിക്കാത്തതിനാൽ), ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്ക് വിധേയനാകുകയും, ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്കുശേഷമുള്ള അസൗകര്യങ്ങൾ നേരിടുകയും, സാമൂഹികമായ അപമാനം സഹിക്കുകയും വേണം; പലപ്പോഴും കുടുംബത്തിൽനിന്നും സുഹൃത്തുക്കളിൽനിന്നും സഭയിൽനിന്നും എതിർപ്പും നേരിടേണ്ടിവരും.

വ്യക്തിപരമായ സാക്ഷ്യം

കർത്താവിന്റെ ഈ കല്പന അനുസരിച്ച് അതു ചെയ്യാൻ ഒരു പുരുഷൻ യഥാർഥത്തിൽ ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്തിരിക്കണം; അല്ലെങ്കിൽ അവൻ എളുപ്പത്തിൽ പിന്മാറും. ഈ പാത ഉപേക്ഷിക്കാനുള്ള പ്രോത്സാഹനം ധാരാളമുണ്ട്. ഇത് എനിക്കറിയാം, കാരണം **കല്പന അനുസരിച്ച് 63-ആം വയസ്സിൽ ഞാൻ വ്യക്തിപരമായി പരിച്ഛേദന ഏൽക്കുകയുണ്ടായി.**

രണ്ടാമത്തെ കാരണം: ദൈവിക അധികാരപ്രതിനിധാനത്തെക്കുറിച്ചോ അധികാരാനുമതിയെക്കുറിച്ചോ ഉള്ള തെറ്റിദ്ധാരണ

രണ്ടാമത്തെ കാരണവും തീർച്ചയായും പ്രധാന കാരണവും, ദൈവിക അധികാരപ്രതിനിധാനത്തെക്കുറിച്ചോ അധികാരാനുമതിയെക്കുറിച്ചോ സഭയ്ക്ക് ശരിയായ ധാരണയില്ലാത്തതാണ്. യേശുവിന്റെ സ്വർഗാരോഹണത്തിനു ഏതാനും പതിറ്റാണ്ടുകൾക്കുശേഷം സഭാനേതാക്കൾക്കിടയിൽ അധികാരത്തിനായുള്ള തർക്കങ്ങൾ ആരംഭിച്ചപ്പോൾതന്നെ പിശാച് ഈ തെറ്റിദ്ധാരണയെ മുതലെടുത്തു. ദൈവത്തിന്റെ നിയമത്തിൽ തങ്ങൾക്കിഷ്ടമുള്ള ഏതു മാറ്റവും വരുത്താനുള്ള അധികാരം ദൈവം പത്രോസിനും അവന്റെതായി പറയപ്പെടുന്ന പിൻഗാമികൾക്കും ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു എന്ന അസംബന്ധമായ നിഗമനത്തിൽ ഇത് അവസാനിച്ചു.

യേശു പിതാവിന്റെ അടുക്കലേക്കു മടങ്ങിയ ഉടൻതന്നെ, ദൈവത്തിന്റെ നിത്യകല്പനകളിൽനിന്ന് വിജാതീയരെ അകറ്റാൻ സഭാനേതാക്കളെ പിശാച് സ്വാധീനിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഈ വ്യതിചലനം പരിച്ഛേദനയെക്കാൾ വളരെ അപ്പുറം വ്യാപിച്ചു; പഴയനിയമത്തിലെ മറ്റു പല കല്പനകളെയും ബാധിച്ചു. യേശുവും അവന്റെ അനുയായികളും അവയെല്ലാം എല്ലായ്പ്പോഴും വിശ്വസ്തതയോടെ അനുസരിച്ചിരുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ നിയമത്തിന്മേലുള്ള അധികാരം

പിശാചിന്റെ പ്രേരണയാൽ, ദൈവത്തിന്റെ വിശുദ്ധ നിയമത്തിന്മേലുള്ള ഏതൊരു അധികാരപ്രതിനിധാനവും ദൈവം തന്നിൽനിന്നു നേരിട്ട് വരേണ്ടതാണെന്ന വസ്തുത സഭ അവഗണിച്ചു—പഴയനിയമത്തിലെ തന്റെ പ്രവാചകന്മാർ മുഖാന്തരമോ മിശിഹാ മുഖാന്തരമോ.

ദൈവത്തിന് അത്ര വിലപ്പെട്ട അവന്റെ നിയമം മാറ്റാനുള്ള അധികാരം വെറും മനുഷ്യർ സ്വയം ഏറ്റെടുക്കുന്നത് ചിന്തിക്കാനാവാത്ത കാര്യമാണ്. മിശിഹായ്ക്കുശേഷം, ബൈബിളിനകത്തോ പുറത്തോ ഉള്ള ഏതെങ്കിലും കൂട്ടത്തിനോ വ്യക്തിക്കോ തന്റെ കല്പനകളിൽ ഏറ്റവും ചെറിയതുപോലും അസാധുവാക്കാനോ റദ്ദാക്കാനോ തിരുത്താനോ പുതുക്കാനോ ഉള്ള അധികാരമോ പ്രചോദനമോ പിതാവ് നൽകുമെന്ന് കർത്താവിന്റെ ഒരു പ്രവാചകനും യേശുവും ഒരിക്കലും മുന്നറിയിപ്പ് നൽകിയിട്ടില്ല. നേരെമറിച്ച്, അത് ഗുരുതരമായ പാപമായിരിക്കുമെന്ന് കർത്താവ് വ്യക്തമായി അരുളിച്ചെയ്തു: *“ഞാൻ നിങ്ങളോടു കല്പിക്കുന്നതിൽ ഒന്നും കൂട്ടരുത്; അതിൽനിന്ന് ഒന്നും കുറയ്ക്കുകയും അരുത്; ഞാൻ നിങ്ങളോടു കല്പിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ ദൈവമായ കർത്താവിന്റെ കല്പനകൾ പാലിക്കണം” (ആവർത്തനപുസ്തകം 4:2).*

ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ വ്യക്തിത്വം നഷ്ടപ്പെടുന്നു

അറിയാതെ ഇടനിലക്കാരനായിത്തീർന്ന സഭ

സൃഷ്ടിയും സ്രഷ്ടാവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിൽ വ്യക്തിത്വം നഷ്ടപ്പെടുന്നതാണ് മറ്റൊരു നിർണായക പ്രശ്നം. ദൈവത്തിനും മനുഷ്യനും ഇടയിൽ ഒരു ഇടനിലക്കാരനാകുക എന്നതായിരുന്നില്ല സഭയുടെ പങ്ക്. എന്നിരുന്നാലും, ക്രിസ്തീയ യുഗത്തിന്റെ ആദ്യകാലത്തുതന്നെ സഭ ഈ പങ്ക് ഏറ്റെടുത്തു.

പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വഴിനടത്തലിൽ ഓരോ വിശ്വാസിയും പിതാവിനോടും പുത്രനോടും വ്യക്തിപരമായി ബന്ധപ്പെടുന്നതിനുപകരം, കർത്താവ് എന്ത് അനുവദിക്കുന്നു, എന്ത് വിലക്കുന്നു എന്നു പറയാൻ ആളുകൾ തങ്ങളുടെ നേതാക്കളെ പൂർണമായും ആശ്രയിക്കുന്നവരായി മാറി.

തിരുവെഴുത്തുകളിലേക്കുള്ള പരിമിതമായ പ്രവേശനം

ഈ ഗുരുതര പ്രശ്നം പ്രധാനമായും ഉണ്ടായത് 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ നവീകരണംവരെ തിരുവെഴുത്തുകളിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം പുരോഹിതന്മാർക്കായി മാത്രം സംവരണം

ചെയ്യപ്പെട്ട ഒരു പ്രത്യേകാവകാശമായിരുന്നതിനാലാണ്. പുരോഹിതരുടെ വ്യാഖ്യാനമില്ലാതെ ബൈബിൾ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധാരണക്കാരന് കഴിയില്ലെന്ന ന്യായീകരണത്തിൽ, അവൻ സ്വയം ബൈബിൾ വായിക്കുന്നത് വ്യക്തമായി നിരോധിച്ചിരുന്നു.

ജനങ്ങളിന്മേൽ നേതാക്കൾക്കുള്ള സ്വാധീനം

നേതാക്കളുടെ ഉപദേശങ്ങളെ ആശ്രയിക്കൽ

അഞ്ചു നൂറ്റാണ്ടുകൾ കടന്നുപോയി; തിരുവെഴുത്തുകൾ എല്ലാവർക്കും ലഭ്യമായിട്ടും, ആളുകൾ തങ്ങളുടെ നേതാക്കൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനെ—ശരിയായാലും തെറ്റായാലും —മാത്രം ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഓരോ വ്യക്തിയോടും ദൈവം ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്തെന്ന് സ്വതന്ത്രമായി പഠിക്കാനും അതനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാനും അവർക്ക് ഇപ്പോഴും കഴിയുന്നില്ല.

നവീകരണത്തിനു മുമ്പ് നിലനിന്നിരുന്ന ദൈവത്തിന്റെ വിശുദ്ധവും നിത്യവുമായ കല്പനകളെക്കുറിച്ചുള്ള അതേ തെറ്റായ ഉപദേശങ്ങൾ, എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളുടെയും ദൈവശാസ്ത്ര സെമിനാരികളിലൂടെ തുടർന്നും കൈമാറപ്പെടുന്നു.

നിയമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള യേശുവിന്റെ ഉപദേശം

എന്റെ അറിവിൽ, മിശിഹായുടെ വരവിനുശേഷം ദൈവത്തിന്റെ ഒരു കല്പനയ്ക്കും സാധുത നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്ന് യേശു വ്യക്തമായി പഠിപ്പിച്ച കാര്യങ്ങൾ ഭാവിയിലെ നേതാക്കളെ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ക്രിസ്തീയ സ്ഥാപനവുമില്ല: *“ആകാശവും ഭൂമിയും ഒഴിഞ്ഞുപോകുന്നതുവരെ, സകലവും നിവൃത്തിയാകുന്നതുവരെ, ന്യായപ്രമാണത്തിൽനിന്ന് ഒരു അക്ഷരമോ ഒരു വരയോ ഒരു വിധത്തിലും ഒഴിഞ്ഞുപോകുകയില്ല എന്നു ഞാൻ സത്യമായി നിങ്ങളോടു പറയുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ ഏറ്റവും ചെറിയ കല്പനകളിൽ ഒന്നിനെ ലംഘിക്കുകയും അങ്ങനെ മറ്റുള്ളവരെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ സ്വർഗരാജ്യത്തിൽ ഏറ്റവും ചെറിയവൻ എന്നു വിളിക്കപ്പെടും;* ***എന്നാൽ ഇവ അനുഷ്ഠിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ സ്വർഗരാജ്യത്തിൽ വലിയവൻ എന്നു വിളിക്കപ്പെടും*** *” (മത്തായി 5:18-19).*

ചില വിഭാഗങ്ങളിലെ ഭാഗിക അനുസരണം

ദൈവത്തിന്റെ കല്പനകളിൽനിന്ന് തിരഞ്ഞെടുത്തവ മാത്രം അനുസരിക്കൽ

കർത്താവിന്റെ കല്പനകൾ നിത്യമായി സാധുവാണെന്നും മിശിഹായ്ക്കുശേഷം ഒരു ബൈബിൾ എഴുത്തുകാരനും ഈ സത്യത്തിനെതിരായി എഴുതിയിട്ടില്ലെന്നും പഠിപ്പിക്കാൻ ഏതാനും വിഭാഗങ്ങൾ ശ്രമിക്കുന്നു. എന്നാൽ, എന്തോ നിഗൂഢമായ കാരണത്താൽ, ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ഇപ്പോഴും ബാധകമായ കല്പനകളുടെ പട്ടിക അവർ പരിമിതപ്പെടുത്തുന്നു.

ഈ വിഭാഗങ്ങൾ സാധാരണയായി പത്തു കല്പനകൾക്കാണ് ഊന്നൽ നൽകുന്നത് (നാലാമത്തെ കല്പനയിലെ ഏഴാം ദിവസമായ ശബ്ബത്തും ഉൾപ്പെടെ), കൂടാതെ ലേവ്യപുസ്തകം 11-ലെ ഭക്ഷണനിയമങ്ങൾക്കും; അതിനപ്പുറം പോകുന്നില്ല.

തിരഞ്ഞെടുത്ത് അനുസരിക്കുന്നതിലെ പൊരുത്തക്കേട്

ഏറ്റവും കൗതുകകരമായ കാര്യം, ഈ പ്രത്യേക തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ എന്തുകൊണ്ട് ഇപ്പോഴും സാധുവാണെന്നും മുടിയും താടിയും വളർത്തൽ, Tzitzit ധരിക്കൽ, പരിച്ഛേദന എന്നിവപോലുള്ള മറ്റു കല്പനകൾ എന്തുകൊണ്ട് പരാമർശിക്കുകയോ സംരക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ലെന്നും വിശദീകരിക്കുന്ന, പഴയനിയമത്തെയോ നാല് സുവിശേഷങ്ങളെയോ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള വ്യക്തമായ യുക്തി ഒന്നും അവയ്ക്കൊപ്പം നൽകിയിട്ടില്ല എന്നതാണ്.

കർത്താവിന്റെ എല്ലാ കല്പനകളും വിശുദ്ധവും നീതിയുക്തവുമാണെങ്കിൽ, ചിലത് മാത്രം അനുസരിച്ച് എല്ലാം അനുസരിക്കാതിരിക്കുന്നത് എന്തിനാണ് എന്ന ചോദ്യം ഇത് ഉയർത്തുന്നു.

നിത്യ ഉടമ്പടി

ഉടമ്പടിയുടെ അടയാളമായി പരിച്ഛേദന

ദൈവവും അവന്റെ ജനവും തമ്മിലുള്ള നിത്യ ഉടമ്പടിയാണ് പരിച്ഛേദന; ജനസമൂഹത്തിന്റെ മറ്റെല്ലാവരിൽനിന്നും വേർതിരിക്കപ്പെട്ട വിശുദ്ധ മനുഷ്യരുടെ ഒരു കൂട്ടമാണത്. ഈ കൂട്ടത്തിൽ എല്ലാവർക്കും എക്കാലവും ചേരാമായിരുന്നു; ചിലർ കരുതുന്നതുപോലെ അത് അബ്രാഹാമിന്റെ ജൈവസന്തതികൾക്കു മാത്രമായി ഒരിക്കലും പരിമിതപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല.

യേശുവിന് പരിച്ഛേദന നടത്തുന്നതായി റബ്ബിമാരെയും അരികിൽ യോസേഫിനെയും മറിയയെയും ചിത്രീകരിക്കുന്ന, 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കലാകാരനായ ജിയോവന്നി ബെല്ലിനി വരച്ച ഒരു ചിത്രം.

ദൈവം അബ്രാഹാമിനെ ഈ കൂട്ടത്തിലെ ആദ്യത്തവനായി തിരഞ്ഞെടുത്ത നിമിഷം മുതൽ, ഉടമ്പടിയുടെ ദൃശ്യവും നിത്യവുമായ അടയാളമായി കർത്താവ് പരിച്ഛേദന സ്ഥാപിച്ചു. അവന്റെ സ്വാഭാവിക സന്തതികളും അവന്റെ വംശത്തിൽപെടാത്തവരും, ദൈവത്തിന്റെ ജനത്തിന്റെ ഭാഗമാകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, ഈ ശാരീരിക ഉടമ്പടിയടയാളം സ്വീകരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് വ്യക്തമായി അറിയിച്ചിരുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ നിത്യനിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കാതിരിക്കാനുള്ള വാദമായി പൗലൊസ് അപ്പൊസ്തലന്റെ എഴുത്തുകൾ

ബൈബിൾ കാനോനിൽ മാർസിയന്റെ സ്വാധീനം

ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വർഗാരോഹണത്തിനു ശേഷം രൂപംകൊണ്ട വിവിധ എഴുത്തുകൾ സമാഹരിക്കാനുള്ള ആദ്യകാല ശ്രമങ്ങളിൽ ഒന്ന്, രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ സമ്പന്നനായ കപ്പൽ ഉടമയായ മാർസിയൻ (ക്രി.വ. 85 - 160) നടത്തി. പൗലൊസിന്റെ തീവ്ര അനുയായിയായിരുന്ന മാർസിയൻ യെഹൂദന്മാരെ വെറുത്തിരുന്നു.

അവന്റെ ബൈബിളിൽ പ്രധാനമായും പൗലൊസിന്റെ എഴുത്തുകളും അവന്റെ സ്വന്തം സുവിശേഷവുമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്; ലൂക്കോസിന്റെ സുവിശേഷം പകർത്തി എഴുതിയ പതിപ്പാണിതെന്ന് പലരും കരുതുന്നു. മറ്റെല്ലാ സുവിശേഷങ്ങളും ലേഖനങ്ങളും പ്രചോദിതമല്ലെന്നു പറഞ്ഞ് മാർസിയൻ തള്ളിക്കളഞ്ഞു. യേശുവിനു മുമ്പുള്ള ദൈവം പൗലൊസ് പ്രഖ്യാപിച്ച അതേ ദൈവമല്ലെന്നു പഠിപ്പിച്ചതിനാൽ, അവന്റെ ബൈബിളിൽ പഴയനിയമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള എല്ലാ പരാമർശങ്ങളും നീക്കംചെയ്തിരുന്നു.

മാർസിയന്റെ ബൈബിൾ റോമാ സഭ നിരസിക്കുകയും അവനെ മതവിരുദ്ധനായി വിധിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ, ദൈവത്താൽ പ്രചോദിതമായവ പൗലൊസ് അപ്പൊസ്തലന്റെ എഴുത്തുകൾ മാത്രമാണെന്ന അവന്റെ കാഴ്ചപ്പാടും, പഴയനിയമത്തെയും മത്തായി, മർക്കോസ്, യോഹന്നാൻ എന്നിവരുടെ സുവിശേഷങ്ങളെയും പൂർണമായി നിരാകരിച്ചതും, ആദ്യകാല ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ പലരുടെയും വിശ്വാസങ്ങളെ ഇതിനകം സ്വാധീനിച്ചിരുന്നു.

കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ ആദ്യ ഔദ്യോഗിക കാനോൻ

പുതിയനിയമ കാനോന്റെ രൂപീകരണം

യേശു പിതാവിന്റെ അടുക്കലേക്കു മടങ്ങിയിട്ട് ഏകദേശം 350 വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം, നാലാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടെയാണ് ആദ്യത്തെ പുതിയനിയമ കാനോൻ ഔദ്യോഗികമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടത്. റോം, ഹിപ്പോ (393), കാർത്തേജ് (397) എന്നിവിടങ്ങളിലെ കത്തോലിക്കാ സഭാസമിതികൾ, ഇന്ന് നമുക്കറിയാവുന്ന പുതിയനിയമത്തിലെ 27 പുസ്തകങ്ങൾ അന്തിമമാക്കുന്നതിൽ നിർണായക പങ്കുവഹിച്ചു.

ക്രിസ്തീയ സമൂഹങ്ങളിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന വ്യത്യസ്ത വ്യാഖ്യാനങ്ങളെയും ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിനായി കാനോൻ ഏകീകരിക്കുന്നതിൽ ഈ സഭാസമിതികൾ നിർണായകമായിരുന്നു.

ബൈബിൾ രൂപീകരണത്തിൽ റോമിലെ മെത്രാന്മാരുടെ പങ്ക്

പൗലൊസിന്റെ ലേഖനങ്ങൾക്ക് അംഗീകാരം നൽകുകയും ഉൾപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തത്

യേശു സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോയി മുന്നൂറിലധികം വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം, നാലാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ സഭയിലെ മെത്രാന്മാർ അംഗീകരിച്ച എഴുത്തുകളുടെ സമാഹാരത്തിൽ പൗലൊസിന്റെ ലേഖനങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ മെത്രാന്മാർ നമ്മിൽ ഏതൊരാളെയുംപോലെയുള്ള സാധാരണ മനുഷ്യരായിരുന്നു, ദൈവം അയച്ച പ്രവാചകന്മാരായിരുന്നില്ല. കത്തോലിക്കാ സഭ വിശുദ്ധമായി കണക്കാക്കിയ ഈ സമാഹാരം ലത്തീനിൽ *Biblia Sacra* എന്നും ഗ്രീക്കിൽ Τὰ βιβλία τὰ ἅγια (*ta biblia ta hagia*) എന്നും അറിയപ്പെടാൻ തുടങ്ങി; "വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ" എന്നാണ് ഈ പേരുകളുടെ അർത്ഥം. ഇത് ഒരു ചരിത്രവസ്തുതയാണ്; ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിയും ഇത് ഗൗരവമായി പരിഗണിക്കേണ്ടതാണ്.

ഔദ്യോഗിക കാനോനിൽ ഏതെല്ലാം എഴുത്തുകൾ ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്നതിനെക്കുറിച്ച് നൂറ്റാണ്ടുകളോളം നടന്ന തർക്കങ്ങൾക്കുശേഷം, സഭയിലെ മെത്രാന്മാർ പഴയനിയമത്തിലെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, നാല് സുവിശേഷങ്ങൾ, (ലൂക്കോസിന്റെതായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന) അപ്പൊസ്തലന്മാരുടെ പ്രവൃത്തികൾ, സഭകൾക്കുള്ള ലേഖനങ്ങൾ (പൗലൊസിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ), യോഹന്നാന്റെ വെളിപ്പാട് എന്നിവയെ വിശുദ്ധമായി അംഗീകരിച്ചു. ഈ എഴുത്തുകളെ ഒരു സമാഹാരമായി ഒരുമിച്ചുചേർക്കുകയും ആ സമാഹാരം മുഴുവനും വിശുദ്ധമാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തത് മനുഷ്യരായിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകന്മാരുടെ വചനങ്ങൾക്കും യേശുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾക്കും ഒപ്പം അതേ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പൗലൊസിന്റെ ലേഖനങ്ങളും കാണപ്പെടുന്നു എന്നതുകൊണ്ട്, അവിടുത്തെ പ്രവാചകന്മാർക്കോ അവിടുത്തെ സ്വന്തം പുത്രനോ ഉള്ള അതേ അധികാരം ദൈവം പൗലൊസിനും നൽകി എന്നർത്ഥമില്ല.

യേശുവിന്റെ കാലത്ത് പഴയനിയമം ഉപയോഗിച്ചത്

യേശുവിന്റെ കാലത്ത് യേശു ഉൾപ്പെടെയുള്ള എല്ലാ യെഹൂദന്മാരും തങ്ങളുടെ ഉപദേശങ്ങളിൽ എബ്രായ തിരുവെഴുത്തുകൾ മാത്രമാണ് വായിക്കുകയും പരാമർശിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നത് എന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. ക്രിസ്തുവിന് ഏകദേശം മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പ് സമാഹരിച്ച, സെപ്റ്റുവജിന്റ് എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഗ്രീക്ക് പാഠത്തിലാണ് ഗ്രീക്ക് സംസാരിക്കുന്ന അനേകം യെഹൂദന്മാർ ഈ തിരുവെഴുത്തുകൾ വായിച്ചിരുന്നത്.

പൗലൊസിന്റെ എഴുത്തുകൾ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിലെ വെല്ലുവിളി

സങ്കീർണതയും തെറ്റായ വ്യാഖ്യാനവും

യേശുവിനുശേഷമുള്ള മറ്റു എഴുത്തുകാരുടേതുപോലെ പൗലൊസിന്റെ എഴുത്തുകളും, നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പ് സഭ അംഗീകരിച്ച ഔദ്യോഗിക ബൈബിളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നു; അതിനാൽ അവ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ ഭാഗമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു.

എന്നാൽ പ്രശ്നം പൗലൊസിലല്ല, അവന്റെ എഴുത്തുകളുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിലാണ്. അവന്റെ ലേഖനങ്ങൾ സങ്കീർണവും ദുഷ്കരവുമായ ശൈലിയിലാണ് എഴുതപ്പെട്ടത്. അവന്റെ കാലത്തുതന്നെ ഈ വെല്ലുവിളി തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു (2 പത്രോസ് 3:16-ൽ കാണുന്നതുപോലെ); അന്ന് വായനക്കാർക്ക് സാംസ്കാരികവും ചരിത്രപരവുമായ പശ്ചാത്തലം പരിചിതമായിരുന്നു. തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുശേഷം ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത് ബുദ്ധിമുട്ട് വർധിപ്പിക്കുന്നു.

അധികാരത്തിന്റെയും വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെയും ചോദ്യം

പൗലൊസിന്റെ അധികാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രശ്നം

പ്രധാന വിഷയം പൗലൊസിന്റെ എഴുത്തുകളുടെ പ്രസക്തിയല്ല; അധികാരത്തിന്റെയും അതിന്റെ കൈമാറ്റത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനതത്ത്വമാണ്. മുമ്പ് വിശദീകരിച്ചതുപോലെ, ദൈവത്തിന്റെ വിശുദ്ധവും നിത്യവുമായ കല്പനകൾ റദ്ദാക്കാനോ ഇല്ലാതാക്കാനോ തിരുത്താനോ പുതുക്കാനോ സഭ പൗലൊസിന് നൽകുന്ന അധികാരത്തെ അവനു മുമ്പുള്ള തിരുവെഴുത്തുകൾ പിന്തുണയ്ക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ ഈ അധികാരം കർത്താവിൽനിന്നുള്ളതല്ല.

മിശിഹായ്ക്കുശേഷം, എല്ലാവരും കേൾക്കുകയും പിന്തുടരുകയും ചെയ്യേണ്ട ഒരു മനുഷ്യനെ ദൈവം തർസൊസിൽനിന്ന് അയയ്ക്കുമെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്ന പ്രവചനമൊന്നും പഴയനിയമത്തിലോ സുവിശേഷങ്ങളിലോ ഇല്ല.

പഴയനിയമത്തോടും സുവിശേഷങ്ങളോടും വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ പൊരുത്തപ്പെടുത്തുക

പൊരുത്തം ആവശ്യമാണ്

അതായത്, പൗലൊസിന്റെ എഴുത്തുകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതൊരു ധാരണയും വ്യാഖ്യാനവും അവനു മുമ്പുണ്ടായ വെളിപ്പാടുകളുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിൽ തെറ്റാണ്. അതിനാൽ, യഥാർഥത്തിൽ ദൈവത്തെയും അവന്റെ വചനത്തെയും ഭയപ്പെടുന്ന ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി, പഴയനിയമത്തിലെ തന്റെ പ്രവാചകന്മാർ മുഖാന്തരവും യേശു എന്ന മിശിഹാ മുഖാന്തരവും കർത്താവ് വെളിപ്പെടുത്തിയതിനോട് പൊരുത്തപ്പെടാത്ത ലേഖനങ്ങളുടെ ഏതു വ്യാഖ്യാനവും—പൗലൊസിന്റേതായാലും മറ്റേതെങ്കിലും എഴുത്തുകാരന്റേതായാലും—നിരസിക്കണം.

തിരുവെഴുത്ത് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിൽ വിനയം

ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് ഇങ്ങനെ പറയാനുള്ള ജ്ഞാനവും വിനയവും ഉണ്ടായിരിക്കണം: *“ഈ ഭാഗം എനിക്ക് മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഞാൻ വായിച്ച വിശദീകരണങ്ങൾ തെറ്റാണ്, കാരണം അവയ്ക്ക് കർത്താവിന്റെ പ്രവാചകന്മാരുടെ പിന്തുണയും യേശു പറഞ്ഞ വാക്കുകളുടെ പിന്തുണയും ഇല്ല. ഒരുനാൾ, കർത്താവിന്റെ ഇഷ്ടമാണെങ്കിൽ, അവിടുന്ന് എനിക്കു വിശദീകരിച്ചുതരുന്നതുവരെ ഞാൻ ഇത് മാറ്റിവയ്ക്കും.”*

വിജാതീയർക്കുള്ള മഹത്തായ ഒരു പരീക്ഷ

അനുസരണത്തിന്റെയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും പരീക്ഷ

വിജാതീയരുടെമേൽ കർത്താവ് ഏർപ്പെടുത്താൻ തിരഞ്ഞെടുത്ത ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട പരീക്ഷകളിലൊന്നായി ഇതിനെ കണക്കാക്കാം; കനാനിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ യെഹൂദജനത നേരിട്ട പരീക്ഷയ്ക്കു സമാനമാണിത്. ആവർത്തനപുസ്തകം 8:2-ൽ പറയുന്നതുപോലെ: *“നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ എന്താണുള്ളതെന്നും അവന്റെ കല്പനകൾ നിങ്ങൾ പ്രമാണിക്കുമോ ഇല്ലയോ എന്നും അറിയേണ്ടതിന്, നിങ്ങളെ താഴ്ത്താനും പരീക്ഷിക്കാനും, ഈ നാല്പതു സംവത്സരം മുഴുവൻ മരുഭൂമിയിൽ നിങ്ങളുടെ ദൈവമായ കർത്താവ് നിങ്ങളെ നടത്തിയ വഴിയെ ഓർക്കുക.”*

അനുസരണമുള്ള വിജാതീയരെ തിരിച്ചറിയുക

ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, തന്റെ വിശുദ്ധജനത്തോടു ചേരാൻ യഥാർഥത്തിൽ മനസ്സുള്ള വിജാതീയർ ആരെന്ന് കർത്താവ് തിരിച്ചറിയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. സഭയുടെ കനത്ത സമ്മർദവും, പ്രവാചകന്മാരിലും സുവിശേഷങ്ങളിലും നിത്യമായവയെന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന പല കല്പനകളും വിജാതീയർക്കായി റദ്ദാക്കപ്പെട്ടുവെന്നു തോന്നിപ്പിക്കുന്ന സഭകൾക്കുള്ള ലേഖനങ്ങളിലെ അനേകം ഭാഗങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടും, പരിച്ഛേദന ഉൾപ്പെടെ എല്ലാ കല്പനകളും അനുസരിക്കാൻ തീരുമാനിക്കുന്നവരാണ് അവർ.

ജഡത്തിന്റെ പരിച്ഛേദനയും ഹൃദയത്തിന്റെ പരിച്ഛേദനയും

ഒരു പരിച്ഛേദന: ശാരീരികവും ആത്മീയവും

രണ്ടു തരത്തിലുള്ള പരിച്ഛേദനകളല്ല, ഒന്ന് മാത്രമേയുള്ളൂ—ശാരീരികമായത്—എന്ന കാര്യം വ്യക്തമാക്കേണ്ടത് പ്രധാനമാണ്. “ഹൃദയം തകർന്നത്” അല്ലെങ്കിൽ “സന്തോഷമുള്ള ഹൃദയം” എന്നതുപോലെ, ബൈബിളിലുടനീളം ഉപയോഗിക്കുന്ന “ഹൃദയത്തിലെ പരിച്ഛേദന” എന്ന പ്രയോഗം ആലങ്കാരികം മാത്രമാണെന്ന് എല്ലാവർക്കും വ്യക്തമായിരിക്കണം.

ഒരാൾ “ഹൃദയത്തിൽ അഗ്രചർമ്മമുള്ളവൻ” ആണെന്ന് ബൈബിൾ പറയുമ്പോൾ, ദൈവത്തെ യഥാർഥമായി സ്നേഹിക്കുകയും അവനെ അനുസരിക്കാൻ മനസ്സുള്ളവനായി ജീവിക്കേണ്ടതുപോലെ അവൻ ജീവിക്കുന്നില്ല എന്നാണ് അതിന്റെ ലളിതമായ അർഥം.

തിരുവെഴുത്തുകളിൽനിന്നുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ

മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ഈ മനുഷ്യൻ ശാരീരികമായി പരിച്ഛേദന ഏറ്റിട്ടുണ്ടാകാം; എന്നാൽ അവന്റെ ജീവിതരീതി ദൈവം തന്റെ ജനത്തിൽനിന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന ജീവിതത്തോട് പൊരുത്തപ്പെടുന്നില്ല. യിരെമ്യാ പ്രവാചകൻ മുഖാന്തരം ഇസ്രായേൽ മുഴുവനും “ഹൃദയത്തിൽ അഗ്രചർമ്മമുള്ളവരായി” നിലകൊള്ളുന്നുവെന്ന് ദൈവം പ്രഖ്യാപിച്ചു: *“സകല ജനതകളും അഗ്രചർമ്മികളാണ്; ഇസ്രായേൽഗൃഹം മുഴുവനും ഹൃദയത്തിൽ അഗ്രചർമ്മികളാണ്” (യിരെമ്യാവ് 9:26).* അവർ എല്ലാവരും ശാരീരികമായി പരിച്ഛേദന ഏറ്റവരായിരുന്നു എന്നത് വ്യക്തമാണ്. എന്നാൽ ദൈവത്തിൽനിന്ന് തിരിഞ്ഞുമാറുകയും അവന്റെ വിശുദ്ധനിയമം

ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ട്, ഹൃദയത്തിൽ അഗ്രചർമ്മമുള്ളവരായി അവർ വിധിക്കപ്പെട്ടു.

ശാരീരിക പരിച്ഛേദനയും ഹൃദയത്തിന്റെ പരിച്ഛേദനയും ആവശ്യമാണ്

യെഹൂദന്മാരായാലും വിജാതീയരായാലും ദൈവത്തിന്റെ എല്ലാ ആൺമക്കളും ശാരീരികമായി മാത്രമല്ല, ഹൃദയത്തിലും പരിച്ഛേദന ഏൽക്കണം. ഈ വ്യക്തമായ വാക്കുകളിൽ ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നു: *"യഹോവയായ കർത്താവ് ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്യുന്നു: ഇസ്രായേൽമക്കളുടെ ഇടയിൽ പാർക്കുന്നവരുൾപ്പെടെ, ജഡത്തിലും ഹൃദയത്തിലും പരിച്ഛേദനയേൽക്കാത്ത ഒരു അന്യനും എന്റെ വിശുദ്ധമന്ദിരത്തിൽ കടക്കരുത്" (യെഹെസ്കേൽ 44:9).*

പ്രധാന നിഗമനങ്ങൾ

1. ഹൃദയത്തിന്റെ പരിച്ഛേദന എന്ന ആശയം എല്ലായ്പ്പോഴും നിലനിന്നിരുന്നു; യഥാർഥ ശാരീരിക പരിച്ഛേദനയ്ക്കു പകരമായി പുതിയനിയമത്തിൽ അത് അവതരിപ്പിച്ചതല്ല.
2. യെഹൂദനായാലും വിജാതീയനായാലും ദൈവജനത്തിന്റെ ഭാഗമായ എല്ലാവർക്കും പരിച്ഛേദന ആവശ്യമാണ്.

പരിച്ഛേദനയും ജലസ്നാനവും

തെറ്റായൊരു പകരംവെക്കൽ

പരിച്ഛേദനയ്ക്കു പകരമായി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കായി ജലസ്നാനം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന് ചിലർ തെറ്റായി വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ അവകാശവാദം മനുഷ്യന്റെ കെട്ടിച്ചമച്ച ആശയം മാത്രമാണ്; കർത്താവിന്റെ കല്പന അനുസരിക്കുന്നത് ഒഴിവാക്കാനുള്ള ശ്രമം.

ഈ അവകാശവാദം ശരിയാണെങ്കിൽ, മിശിഹായുടെ സ്വർഗാരോഹണത്തിനുശേഷം തന്റെ ജനത്തോടു ചേരാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വിജാതീയരിൽനിന്ന് ദൈവം പരിച്ഛേദന ഇനി ആവശ്യപ്പെടുകയില്ലെന്നും അതിനു പകരം സ്നാനം വരുമെന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ പ്രവാചകന്മാരിലോ സുവിശേഷങ്ങളിലോ നമുക്ക് കണ്ടെത്താനാകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അത്തരം ഭാഗങ്ങളൊന്നുമില്ല.

ജലസ്നാനത്തിന്റെ ഉത്ഭവം

കൂടാതെ, ജലസ്നാനം ക്രിസ്തുമതത്തിനു മുമ്പുള്ളതാണെന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. യോഹന്നാൻ സ്നാപകൻ സ്നാനത്തിന്റെ "ഉപജ്ഞാതാവോ" "മുന്നോടിയായോ" ആയിരുന്നില്ല.

സ്നാനത്തിന്റെ യെഹൂദ ഉത്ഭവങ്ങൾ (മിക്വേ)

ശുദ്ധീകരണത്തിന്റെ ആചാരമായി മിക്വേ

സ്നാനം അഥവാ *മിക്വേ*, യോഹന്നാൻ സ്നാപകന്റെ കാലത്തിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ യെഹൂദന്മാർക്കിടയിൽ സ്ഥാപിതമായ ഒരു മുങ്ങൽ ആചാരമായിരുന്നു. *മിക്വേ* പാപത്തിൽനിന്നും ആചാരപരമായ അശുദ്ധിയിൽനിന്നുമുള്ള ശുദ്ധീകരണത്തെ പ്രതീകപ്പെടുത്തി.

ജർമ്മനിയിലെ വോംസ് നഗരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന, യെഹൂദന്മാർ ആചാരപരമായ ശുദ്ധീകരണത്തിനായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഒരു പുരാതന മിക്വേ (അല്ലെങ്കിൽ മിക്വാ).

ഒരു വിജാതീയൻ പരിച്ഛേദന ഏറ്റപ്പോൾ, അവൻ *മിക്വേ*യിലും പങ്കെടുത്തു. ആചാരപരമായ ശുദ്ധീകരണത്തിനു മാത്രമല്ല ഈ പ്രവൃത്തി ഉപകരിച്ചത്; വെള്ളത്തിൽ "അടക്കപ്പെടുന്നതിലൂടെ" അവന്റെ പഴയ വിജാതീയജീവിതത്തിന്റെ മരണത്തെയും ഇത് പ്രതീകപ്പെടുത്തി. ഗർഭാശയത്തിലെ അമ്നിയോട്ടിക് ദ്രവത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന വെള്ളത്തിൽനിന്ന് പുറത്തുവരുന്നത്, യെഹൂദനെന്ന നിലയിൽ പുതിയ ജീവിതത്തിലേക്കുള്ള പുനർജന്മത്തെ പ്രതീകപ്പെടുത്തി.

യോഹന്നാൻ സ്നാപകനും മിക്വേയും

യോഹന്നാൻ സ്നാപകൻ പുതിയൊരു ആചാരം സൃഷ്ടിക്കുകയല്ല, നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന ഒന്നിന് പുതിയ അർഥം നൽകുകയാണ് ചെയ്തത്. വിജാതീയർ മാത്രം തങ്ങളുടെ പഴയ ജീവിതങ്ങളോട് "മരിക്കുകയും" യെഹൂദരായി "പുനർജനിക്കുകയും" ചെയ്യുന്നതിനു പകരം, പാപത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന യെഹൂദരോടും മാനസാന്തരത്തിന്റെ ഭാഗമായി "മരിക്കാനും" "പുനർജനിക്കാനും" യോഹന്നാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്തു.

എന്നാൽ ഈ മുങ്ങൽ നിർബന്ധമായും ഒരിക്കൽ മാത്രം നടക്കുന്ന സംഭവമായിരുന്നില്ല. ആലയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മുമ്പുപോലെ, ആചാരപരമായി അശുദ്ധരാകുമ്പോഴെല്ലാം യെഹൂദർ മുങ്ങിക്കുളിക്കുമായിരുന്നു. മാനസാന്തരത്തിന്റെ ഭാഗമായി യോം കിപ്പൂരിലും അവർ സാധാരണയായി—ഇന്നും—മുങ്ങിക്കുളിക്കുന്നു.

സ്നാനവും പരിച്ഛേദനയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം

ആചാരങ്ങളുടെ വ്യത്യസ്തമായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ

പരിച്ഛേദനയ്ക്കു പകരമായി സ്നാനം വന്നുവെന്ന ആശയത്തെ തിരുവെഴുത്തോ ചരിത്രപരമായ യെഹൂദാചാരമോ പിന്തുണയ്ക്കുന്നില്ല. സ്നാനം (*മിക്വേ*) മാനസാന്തരത്തിന്റെയും ശുദ്ധീകരണത്തിന്റെയും അർഥവത്തായ പ്രതീകമായിരുന്നു, ഇന്നും അങ്ങനെത്തന്നെയാണ്; എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ ഉടമ്പടിയുടെ നിത്യമായ അടയാളമായ പരിച്ഛേദനയ്ക്കു പകരമാകാനാണ് അത് ഒരിക്കലും ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നത് അല്ല.

രണ്ട് ആചാരങ്ങൾക്കും അവയുടേതായ വ്യത്യസ്തമായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും പ്രാധാന്യവുമുണ്ട്; ഒന്നും മറ്റൊന്നിനെ നിരാകരിക്കുന്നില്ല.